

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 8 ^{ΟΥ} — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 373	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ	ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 27 ΜΑΡΤΙΟΥ 1920
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7	ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2.	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Έστρωμοῦ, ἡμερῶν 100 Έστρωμοῦ 1 Λίρα Ἀγγλικῆς Ἀποστολῆς Ἀλλοδαπῶν 2

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ 5^{ΗΝ} ΣΕΛΙΔΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΡΟΖΙΤΑΣ

ΤΟ ΔΑΒΩΜΕΝΟ ΠΟΥΔΙ

Ω, έλα τώρα να δής πόσες καρδούλες σπαράζονται με τα λόγια που γράφω...

Ένοι είναι όλοι για μένα κ' εκείνοι που θέλουν να δείξουν πως μ' αγαπούν κ' εκείνοι που θέλουν να με συμπαθήσουν κ' εκείνοι που γελούν για μένα...

Ας μ' αφήσουν να λουσώ στον πόνο μου, ας μ' αφήσουν να σπαράζω μέσα στην παραφροσύνη μου...

Μόνο ένα χεράκι, ένα άσπρο παχουλό χεράκι θα μπορούσε να το χαϊδέψει απαλά και μόνο ένα στοματάκι, ένα γλυκό κουνκλιτικό στοματάκι θα μπορούσε να το πιη το γλυκό ναουδάκι...

Όλα που είναι το χεράκι εκείνο, που είναι το στοματάκι, Ω, τόσο μακριά είναι. Είναι μακριά, δεν θα έλθουν ποτέ...

Και τώρα μ' απομένη ή συμπάθεια των ξένων, μόνο των ξένων που δεν με καταλαβαίνουν, που δεν μ' αγαπούν ποτέ...

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΙΝΓΚΟΥ

Είδα πολλά φιλόδοξα και χροϊστιανά πολύ καλά, υψότευτες και τό βούτυρο, αλλά και τό φιλά...

Κάτι τώρα μ' απομένη ή συμπάθεια των ξένων, μόνο των ξένων που δεν με καταλαβαίνουν, που δεν μ' αγαπούν ποτέ...

κι' άντι να πάν στην εκκλησιά, πάει στο Ζάππειο να καθίσει. Φτάνει εδώ πουδόν καλή και ο ν Παράδεισο θα πάς...

ΣΤΟ TRAM ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ

Έτσι είν' εδώ στον κόσμο αυτό της τύχης τα γραμμένα: ός ώρα έκοβες εδώ, τώρα... ό' εκόψανε κ' εμένα.

ΑΝΟΙΞΙΣ

Ήλθε για όχι ή ανοιξίς που άνάδει όλα τα στέθη, ή υψότευτες άνεβλόησιν...

Ήλθε για όχι ή ανοιξίς που άνάδει όλα τα στέθη, ή υψότευτες άνεβλόησιν, ή υψότευτες άνεβλόησιν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

Τό γραφείον της Σφαιρας αναλαμβάνει την διβίβαν επιστολών εκ μέρους των ενδιαφερομένων προς διάσημον εκ Κωνσταντινουπόλεως νοομάντην και πνευματιστήν διαμένοντα εν Αθήναις...

Κάκιαν Π., Αθήνας: Γάμον δεν διαβλεπω. Η σημερινή σας έρωτική περιπέτεια, δεν θα καταλήξει εις γάμον...

και θα σάς κατέστρεφε τελείως. Σας συμβουλεύω να είστε περισσότερο σφόδρα, εάν θέλετε ν' απολαύσετε άκραιοι την ώρααν εύτυχίαν...

Πληγωμένη καρδούλα Κάλιας: Το μέλλον σας άπολύτως εύτυχής. Είστε μία ύπαρξις πολύ τυχερή...

Απληρομένη Αφρικανίδα: Γάμος σύντομος, όχι όμως εύτυχής. Τυχερίδιον όμως θα πραγματοποιηθή...

Καμελίαν, Πειραιά: Το μέλλον σας ουδέμιαν ιασηράν να έχω από τό πόρον σας...

Γ Καρνακόσταν, μόνον τροπεζάκι Υπανωτισμόν μόνον εις εκάστους περιπτώσεις.

ΕΥΕΠΝΟΤΑΤΟΥ ΒΑΡΝΑΒΑ ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΡΕΚΛΑΜΑ

Ό Βαρνάβας ανοίγει ένα έμπορικόν κατάστημα. Δεν θα κάνης καμιά ρεκλάμα του λέγει ή γυναίκα του...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

ΕΚΕΙ ΣΤΗΝ ΚΑΡΑΙΑ Π' ΑΓΑΠΟΤΕ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ ΥΠΟ ΛΙΔ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Οθωμανική ηθάνθη την άπειρον γλυκύτητα του βλέματός του εσόδου σα μέχρι της ψυχής της.

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΚΑΛΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Παρά τον πεγγίτην ύψηχε φανός, ό οποίος έφούτιεν αυτήν με φως δομής και έπομένως ό Χαρίλαος έγλύτωνεν από τό σημαντικόν έξοδον του φωτισμού.

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

Όχι έκδρομής, ούτε παικιδία και μόνο νιαουρίδια του γάτου μέδ' τα κεραμίδα, Αίγα δενδράκια έφοδύκωσαν...

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΣΣΑΣ

Παρίδιον μ' π'λ' μ',
Χρόνια κι ζαμάνια έχον τ'ν' άπουσία δ'ε'
σ' ήπληρε κ' έσένα ού κατήφορους σαν κάρ-
ρον τιράτρουχον, δηλονότι' έν' ήν' κ' ισύ

Έν τοιαύτ' κ' ηλικάυτ' περιφτώσ' δι' μ'
τ' βγάν' άπ' του τριβέλου τ'ν' ιδέα δ'ε'
π'ξ'ς τίλειους ξηρουσημένα μ' τού Γιώργ'
τού τσακάρη. Γιά να βιβαιουθώ δ'μ'ς τι-
λείους ήπληρα κ' στου σπιτί' τ'ς μάγισσας τ'ς

Μία καλά, τ'ς λείου τρομαγμένους.
Τούν Νικόλα' έχ' άγαπητ' κ' ή Παρίδιον;
— Μάλ' στα.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΑΤΥΡΙΚΑ
ΤΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ
'Ο μεγαλειότερος τών διηγηματογράφων τής
γνωστόρας Έλλάδος, ό πρό ετών άποθανών

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΣΦΑΙΡΑΝ"
Η ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΑΜΟΥ
'Ο μεγαλειότερος τών διηγηματογράφων τής
γνωστόρας Έλλάδος, ό πρό ετών άποθανών

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Εκεί πού ό Καραγκιόζης μέ τόν Μπαρ-
μαγιώργο και τό Κολητήρι πηγαίνουν στην
πλατεία του Δημοκρατηρίου γιά να κάνουν...
Καθαρά Δευτέρα, ό Καραγκιόζης βλέπει έξα-
φρα ότι έχει χάσει τό πορτοφόλι του.

Κολητήρι.—Ποιό βούτητσα, λέ σέ πα-
τέλα; Τ' άποτσιγάρο του Μπαλμαπαγίου;
Καραγκιόζης.—Μωρέ, ποιό άποτσιγάρο;
Γιά τό πορτοφόλι μου σου λέω.

Καραγκιόζης.—Νά, τ'ό εχ'α κλέψει του
μακαριτή του πατέρα μου γιά νάν τόν θυ-
μάμαι.

Καραγκιόζης.—Γιατί, μωρέ μάργα;
Μπαρμαγιώργος.—Κάν' τού σταυρό σ'
έρμου, κ'άν' τού σταυρό σ'.

Μπαρμαγιώργος.—Μουές μαθές πώς
θά διαλάβ'ς τού γαμίνα μ' στη φημερίδα σ'
κι μι κουροδεψεις γιά να μ' φές τά λεφτά.
Ξέρνατα, έρμου, ξέρνατα.

Καραγκιόζης.—Περίμενε λιγάκι άκόμα,
θετε μ.υ. Ποιός σουθε πώς δέ θά βγάνω
φύλλο; Στάσου και νά δής.

Καραγκιόζης.—Εύρωπαικό ή γιόπιο;
Κύριος.—Ευρωπαικό.

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΕΞΥΠΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ
Γ - - - - - β - δ - λ - κ - - -
π - - - - - κ' - γ λ - δ - ε - ρ -

Ο ΓΑΜΟΣ ΜΟΥ ΜΕ ΤΗ ΡΟΖΙΤΑ

Αρφα διήγησι

Ρέ, γκομενοφες μου,
τό νού'δασ φιλαχάειτε,
όσο Παμενόντα, ρέ,

Ουμπήθε
ότι κ' έμένα μου τήν
[έδικαδ' ό τζές,
ό τζές, ό τζές, ό τζές.

Καλά κάνεις, ρέ εϊ-
δωλο, όξου μονάχα άπό
άντιζηλιές, τό όποιο νά μή σέ νοιάζει διόλου
περι Μανιώ και τά λοιπά, γιά είν' έδω, γιά

Εξώ ένα φιρίδιή
πού θέλει ν' άγαπή
και δέ μοδιτρούζες
βριόκεται κοντά,

Πάρ' τήν κιθάρα, μωρέ Βλάμη.
—Ρέ σό, Ροζίτα, τό γλυκό σου σουθρε;
—Μωρέ δέ γλέπεις πού πλανώσανε οι χο-
ροφυλάκοι; Γιά τήρα, έρχονται άπάνω μου.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΘΩΩΝΟΣ

ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΚΑΣ

Α. ΑΤΤΙΚΟΥ

Αγ. 21 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
'Ο 'Οθων έστράφη, ήνοιξε τήν άπέναντι
πόρτα, έσήληθε μέσα εις τό δωμάτιο και
έκλεισε άμέσως πίσω του τήν πόρτα.

Αίμα έφθασεν εις τήν πόρτα,
ένώ ή σύζυγος μέσσω τής άνοιχτής
πόρτας, τήν άνοιξε και σαν καταγίδα και
σαν κεραυνός εισώρμησε μέσα στό δωμάτιο,

Εκείνη εξηκολούθει νά κραυγάζη:
—Είσατε ένας δολοφόνος, ένας άτιμος.
'Η Μαρία είχε σερθή μέχρι τών γονάτων
τής 'Αμαλίας.

—Τί θέλεις εσύ; τού είπεν ή 'Αμαλία
μόλις τόν είδε.
—'Ηθα νά οās είδοποιήσω...
—Είσαι κ' εσύ ένας άτιμος, ένας προδό-
της, ένας μαστροπός... Τί θέλεις έδω;

Η 'Αμαλία άρπαξε τό χέρι του 'Οθωνος,
τό έτίναξε δυνατά, σαν νά ήθελε νά τόν
κάρη νά άισθανθή τό μέγεθος τής συμφοράς
και τού είπε:

—Νά ή καταστροφή πού σου έλεγα.
Κατόπι ύωρμησε πρós τήν πόρτα, τήν
ήνοιξε κ' εβγήκεν έξω ψιθυρίζουσα:
'Ο Θεός νά σέ παιδέγη γιά τό κακό πού
μου έκαμες.

—Πότε άρχισεν ή φωτιά;
—Πρό μιάς ώρας, Μεγαλειότητι.
—Και τό δωμάτιόν μου;
—Εκείνη, Μεγαλειότητι, άπήνησεν ή
θαλαμηπόλος.

—Ολοι οι ύπηρέται και οι θαλαμηπόλοι έτε-
ξαν πρós αναζήτησίν του, αλλά κανείς δέν
κατώρθωσε νά εύρη τόν άρχηγόν του Στρα-
τιωτικού Οίκου τού 'Οθωνος.
'Η φωτιά έ-
χεν άρχισέ άπό τό γραφείον τού 'Οθωνος,
είχε εξαπλωθή εις τό παραπλεύροσ δωμά-
τιον, τό όποιον εχρησίμευεν ως κοιτών τής
Βασιλίσσης και άπειλούσε τώρα τήν αιθούσάν
του θρόνου. Τά εύρισκόμενα εις τό έσωτερί-
κόν τού 'Ανακτόρου διαμερίσματα καθώς και
δολόκληρο τό κάτω πάτωμα, διετηρούντο άπό-
μην άνεπαφα.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΩΣ: Η ΒΥΤΤΑ ΔΙΗΓΗΣΙ

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ
ΕΙΣ ΥΨΟΣ 1500 ΜΕΤΡΩΝ

Πλούσιος Ιδιώτης επιλήρως πρὸς τὸν διάσημον Γάλλον ἀεροναύτην Γοδόρ χίλια φράγκα δέσας τὸν παραλάβη ἐντός τοῦ ἀεροστάτου του. Ὁ Γοδόρ ἔδωκε, ὁ καιρὸς ἦτο εὐνοϊκώτατος, τὸ δὲ ἀεροστάτου ἀνυψώθη τάχιστα εἰς μέγα ὕψος. Ὁ ἀεροναύτης ἠρώτησε τότε τὸν συντροφόν του.

— Ποῦν ἐντύπωσιν οὖς προξέει αὐτῆ ἡ ἀνύψωσις;
— Καμμίαν, ἀπήτησεν ἐκείνος λακωνικῶς.
— Σὰς συγκαίρω. Εἰσθε δὲ πρῶτος τὸν ὄριον βλέπω νὰ φθάσῃ χωρὶς συγκινήσειν εἰς τοιοῦτον ὕψος;

— Ἐξακολουθεῖτε τὴν ἀνύψωσιν, ἀπήτησεν ὁ συνοδοιπόρος τοῦ ἀεροστάτου.
Ὁ Γοδόρ ἔβριχε μένος τοῦ ἔρματος, μετὰ δὲ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἀεροστάτου κατὰ πενήμηστον εἶε μέτρον, ἠρώτησε καὶ πάλιν.

— Καὶ τώρα δὲν κινεῖ ἡ καρδιά σας; — Λόλου! — Διάβολο θὰ ἔχετε ἔμψυκα προσόντα ἀεροναύτου.

Τὸ ἀεροστάτου ἐξηκολοῦνθε πάντοτε ἀνυψώμενον, δὲν δὲ ἀνυψώθη κατὰ ἐκατόν εἰς μέτρα, ὁ Γοδόρ ἠρώτησεν ἔτι τρίτον τὸν συνοτρόφον του. Καὶ τώρα — Τίποτε! τίποτε! Ὅδὲ ἔχως συγκινήσεως; — Ἀδύνατον λοιπὸν νὰ εἶμαι ἐμπνεύσιον τρόμου. Πρέπει νὰ ἀπελιπώθῃ! Ὁ δὲ ἀεροστάτου ἐφθασεν εἰς ἀρκετὸν ὕψος. Θὰ κατέβωμεν — Θὰ κατέβωμεν; — Ναι. Ἐγὼ εἰπὼν ἐπιπύκνωσιν ἀνέβηκαμεν ὑψηλότερα. Τοῦτο μοῦ εἶπαι καθ' ἰδιότητα ἀδελφοφρον. Ἐὰν δὲν θέλω νὰ κατέβω, — Τί εἶπαι; ἠρώτησεν ἐκλιπικτὸς ὁ Γοδόρ. — Λέγω οὖν θέλω νὰ βῶ ὑψηλότερα, νὰ ἐξακολουθήσω πάντοτε ἀναβαίνον. Ἐπιλήρως χίλια φράγκα δὲν ἀνυψώθη καὶ πρέπει ἀπεύθυντος νὰ συγκινήθῃ καὶ σκοποδίνῃ.

Ὁ Γοδόρ ἐγέλασεν, ἐκλαβὼν τὰ λεχθέντα ὡς ἀστεϊσμόν, ἀλλ' ὁ συνοτρόφος του ἀρπάσας αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λάρυγγος καὶ τινάσσων αὐτὸν μετὰ σφοδρότητος τὸν ἠρώτησε.

— Πότε θὰ συγκινήθῃ; Λέγε, λέγε! Πότε θὰ συγκινήθῃ;
— Τότε ὁ Γοδόρ ἠρώτησεν οὖν διέτρεχε τὸν ἔσχατον κίνδυνον... Τῷ εἰσιήλθεν ἀφηνιάδα καὶ ἐφύρασε τὰ ὤμους... Μαὶ ἀπρηξίας τοὺς ὑπεκρίτως διωστικόνους φθάλμους τοῦ συνοτρόφου του, ἀνεγνώρισεν οὖν ὅτι ἦτο τρελλός. Πῶς νὰ τὸν πείσῃ; Ποῖαν βοήθειαν νὰ ζητήσῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν νεφῶν; Ὅδὲν ἔδωκεν εἰς μετ' ἑαυτοῦ. Πῶς λοιπὸν νὰ ὑπερασπίσῃ ἐαυτὸν; Ἐύδοκοτο εἰς ὕψος 1500 μέτρων, ἢ δὲ πτόσις θὰ ἦτο φοβερά! Καὶ τὸ ἐλάχιστον κίνημα τοῦ μαυιακοῦ ἠδύνατο νὰ ἀνατρέψῃ τὴν λέμβον τοῦ ἀεροστάτου. Ὁ παράφρων ἐξηκολοῦνθε κρατῶν αὐτὸν πάντοτε ἀπὸ τοῦ τραχήλου καὶ κοῦτσον.

— Λοιπὸν μὲνέπαυσε, μοῦ παίρνεις χίλια φράγκα καὶ δὲν μοῦ παρέχεις συγκινήσειν. Ἀλλὰ ἦλθε καὶ ἡ ἰδικὴ μου σιγρὰ νὰ γελῶσω. Θὰ σὲ κἀμω νὰ χορεύσῃς καλὰ.

— Ἀλλὰ τί θέλετε ἀπὸ ἐμὲ; ἠρώτησε πειθίγιος ὁ Γοδόρ.
— Θέλω νὰ σὲ ἰδῶ νὰ κἀμεις τοῦμεις καὶ νὰ διασκοπάζω, ἀπεριπῆθῃ ὁ παράφρων γελῶν ἀγρίως... Ἀλλὰ προηγουμένως νὰ ἐπιλοιοῦσθῃ... Πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ εὖρω συγκινήσειν ἐκεῖ ἐπάνω... Πρέπει νὰ καθίσω ἐπάνω εἰς τὸ ἡμικύκλιον.

Καὶ ὁ παράφρων ἰδέσθων τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ ἀεροστάτου, ὄμιλλῶν δὲ προσεπάθει νὰναρριχθῇ διὰ τὸν σκοινίον, διὰ τὸν ὄριον ἢ λέμβος συνεκολληθεῖ ἐν τοῦ ἀεροστάτου. Ὁ Γοδόρ κατελήφθη ὑπὸ τρόμου βλέπων οὕτω κινδυνεύοντα τὸν παράφρονα καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἀλλὰ, δυστυχεμένε, θὰ σκοποθῆς!... Θὰ σὲ καταλάβῃ σκοποδίνῃ.
— Δὲν ἐπιτρέπω παρατηρήσεις, ἀπήτησεν ἀρπάζων καὶ ἀβδὺς τὸν ἀεροστάτου ἀπὸ τοῦ περιλάμιον, ἄλλως σὲ ἐκπονεθῶσιν πρῶτον εἰς τὸ χάος καὶ κατόπιν ἀναβαίνο.

— Τοῦλάχιστον, ἤρῃσατε νὰ δέσω ἕνα σκοινίον εἰς τὴν μέσην σας διὰ νὰ μὲνετε προσδεδεμένοι εἰς τὸ ἀεροστάτου.
— Ἐστω! δέχομαι νὰ δέσετε εἰς τὴν μέσην μου ἕνα σκοινίον.

Τοῦτο καὶ ἐγένετο. Ὁ παράφρων ἀνερχίθη εἰς τὰ σκοινία μετ' ἐκινησίου ἀλλοῦρου, ἔπλευσεν ἐν ἠσυχίᾳ ἐπὶ τοῦ ἡμικύκλιον εἰς δὲ ἔξαγιον ἐγχευρίδιον ἐξέβαλε κραυγὴν θριάμβου.

— Πι θὰ κἀμεις; ἠρώτησεν ὁ Γοδόρ, φοβηθεὶς μὴ σιγρὸν τὸ ἀεροστάτου.
— Θέλω πρῶτον νὰπαλλῶ αὐτοῦ.
Καὶ κῆρας ταχέως τὸ σκοινίον, διὰ τοῦ ὁποίου ἦτο προσδεδεμένος εἰς τὴν λέμβον, ἐκράτασεν ἀγρίως πάλιν τὸ ἐγχευρίδιον.

— Καὶ τώρα, κἀμωρε, θὰ γελῶσωμεν! ἠθέ-

λες νὰ μὲ κἀμεις νὰ καταβῶ, ἀλλὰ τώρα σὺ θὰ κατακλυθῆς γρηγορότερα ἀφ' ὅσον φαντάσαι. Καὶ ἐνομε τρία τέσσαρα ὄρνισια ἐν τῶν συγκρατούτων τὴν λέμβον, αὐτὴ δὲ ἐκλίνε φοβερά, συγκρατουμένη ἐν δύο μόνων σκοινίον. Ὁ παράφρων ἠτοιμάζετο νὰ σιγρὴ καὶ ταῦτα, δὲς ὁ Γοδόρ ἐκράτασεν:

— Μίαν μόνον λέξιν! — Ὅχι δὲν ἔχει χάριν! — Δὲν ζητῶ χάριν ἐξ ἐναντίας... — Τί ζητεῖς λοιπὸν; Λέγε γρήγορα. Ἀπὴν τὴν στιγμήν εὐρισκόμεθα εἰς ὕψος 1500 μέτρων. — Θὰ εἶναι λοιπὸν πολὺ ὄρασιον, ἀπήτησεν ὁ παράφρων γελῶν, νὰ κατακλυθῆς καὶ ἀπὸ τῶσον ὑψηλά... — Ἐξ ἐναντίας, εἶπαι πολὺ χαμηλά — Πῶς; ἠρώτησεν ἐκθαμβὸς ὁ παράφρων

— Ναι! Ἡ πτερά μου ὡς ἀεροναύτου μὲ ἐδίδαξεν οὖν πῶς τὸν ὄριον εἰς πόσον ὕψος, κινδυνεύει νὰ μὴ σκοποθῇ. Ἀπὸ δὲ πρόκειται νὰ κρημιθῶ, προεμὴ νὰ σκοποθῶ ἀμέσως ἀντὶ νῆκρωτηριασθῶ. Κάμε μου λοιπὸν τὴν χάριν νὰ μὴ κρημιθῆς μόνον δὲν φθάσασιν εἰς ὕψος 2.000 μέτρων. — Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀσχημὸν.

Πάρατι ὁ Γοδόρ ἔβριχε μεγάλην ποσότητα ἔρματος, τὸ δὲ ἀεροστάτου ἐν διαστήματι ὀλίγων δευτερολέπτων ἀνυψώθη κατὰ 200 εἰς μέτρα.

Ἀλλὰ ταυτοχρόνως παρατηρήσας οὖν τὸ μῆκος τῆς βαλβίδος συγκοινωνοῦν σκοινίον δὲν εἶχε κοπῆ. ἔσφαρξεν αὐτὸ καὶ ἠρώτησεν οὕτω τὴν βαλβίδα ὅπως ἐξέλιθῃ τὸ ὄροστον. Τὸ προσκολλημένον ἀποτελεσμα ἐπετεύχθη. Ὁ παράφρων μετὰ μικρὸν ἀπεταρμάθη, διότι τὸ ἀπὸ τοῦ ἀεροστάτου ἐκφεύγον ἀέριον ἐπέφερεν αὐτῷ βαθμύδον ἀσφυξίας, τότε δὲ ὁ Γοδόρ καταβίβασεν τὸ ἀεροστάτου εἰς τὴν γῆν καὶ παρέδωκε τὸν παράφρον εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

ΜΑΡΙΟΣ

ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Πατέρα, ἐγὼ ἡ ἀμαρτωλὴ γυναῖκα τοῦ δαιμόνου ποῦ χρόνια τώρα ἀγνοῶμαι σὰ τάχατα τοῦ πόνου, ἐγὼ ποῦ ἐνοιῶσα βαθιὰ τὴν τόση σου θείητα σὺν ξίφραγα καμμία στιγμή ἀπὸ τὴν ματαιότητα, Πατέρα μου, ἐγὼ ἡ φτωχὴ τὴν ἅγια τούτη ὥρα καὶ πρὶν ψηλὰ ἀπ' τὸ Γολγοθὰ τὸ θάνατό σου ἀκούσω... [λοῦσω...]

Καὶ θὰ σοῦ πῶ με κλάματα ἐσοχίζοντα στήθια: Μαυρίλα πάντα ἐσκίπαζε γιὰ μέγα τὴν ἀλήθεια καὶ ἦταν κινηρὸν ἡ ζωὴ καὶ τὰ θυερά μου μαυρὰ καὶ μούτρωνε τὰ σινδὴ καὶ τῆς ἀμαρτίας ἡ λαύρα.

Τὰ δάκρυά μου σὰ πόδια σου σὺν τὸ ποτάμι [πέσανε κ' ἀπὸ τὰ δάκρυα τὰ πολλὰ τὰ μάτια μου πονθοῦσε. Πατέρα μου, λυπήσου καὶ σῶσε με τὴν δούλην σου καὶ τὴν ἀμαρτωλὴν σου. Θέλω μισοτά σου ταπεινὰ καὶ ἐγὼ νὰ γονατίσω, νὰ πιάσω τ' ἅγια πόδια σου νὰ τὰ γλυκοφιλήσω καὶ ὕστερα ὅπου τὰ βρεξάν τ' ἀμαρτωλὸν μου τὰ [φιλιὰ νὰ τὰ σκουπίσω μόνη μου, μετὰ τὰ δικὰ μου τὰ [μαλλιά...]

Τὰ νημάτια μου εἰν' ἄβυσσος χειρότερη ἀπ' τὸν Ἄδη καὶ εἰν' ἡ καρδιά μου χαλασὸς καὶ ὁ νοῦς μου [εἶναι σκοτάδι...]

Ναζαρινί, λυπήσου τὴν νία Μαγδαληνὴν σου τὴν ἀμαρτία συγκῶρος, λίγη βοήθεια δώσε καὶ πρὶν ἀνέβῃς στὸ σταυρὸ τὴν πόρνη πρώτα σῶσε. **Α. ΔΑΥΪΔ**

ΖΩΝΤΑΝΗ - ΠΕΘΑΜΕΝΗ

Κι' ἂν ζῆς, δὲν ζῆς, εἶσαι νεκρὴ στὴ σκῆψη μου καὶ στὴ καρδιά μου. καὶ ἔχουν ἀνάψει γιὰ κερεὶ σὺν φέρετρό σου τὴν χαρὰ μου.

Στὸν τάφο σου, ποῦ ζωντανὴ ὁ νεκροθάφτης σ' ἔχει θάψει, κανένας πιά δὲν σὲ πονεῖ καὶ νῆρθεε τώρα νὰ σὲ κλάψει.

Μηδὲ κανένας θὲ νάρθει ἀπὸ κεὶ μέγα νὰ σὲ βγάλει Τριαντάφυλλο σὰ μαραθὶ Τί θέλει πιά μὲς' ἀνθογαλὶ!

Η ΜΙΣ ΜΕΜΠΕΛ
Τοῦ Alex Mavrou

— Τὸ «σ' ἀγαπῶ» πῶς λέγεται Ἀγγλικά, φίλε μου; μ' ἐρώτησ' ἕνας κομπῆς Γάλλος.
— I love you.
— Καὶ τὸ φιλι;
— Kiss.
— Ἀγάπη μου;
— Darling.
— Εὐχαριστῶ πολὺ μοῦ προσφέρατε μίαν ἐκδοῦσιν ποῦ δὲν θὰ τὴν ἐξάσω εὐκόλα.

— Ἐκατάλαβα... Φλερτάρετε, μετὰ τὴν Miss Μέμπελ τὴν εὐμορφὴ Ἑγγλέζα, ποῦ κάθετα κοντὰ σας στήν τραπέζια τῆς πανσιόν.
— Ἀηλαθὴ πρόκειται νὰ φλερτάρω... Ἡ Miss Μέμπελ δὲν ἔφερε οὕτε μὴ λέξι Γαλλικῶν. Ἐγὼ δὲν ἔβρω γὰρ Ἑγγλέζικα. Καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲ μιλοῦμε παρὰ μετὰ μάτια.

— Κοί τι λέτε μ' αὐτά;
— Φλυσερῶμε, φίλε μου, διαρκῶς. Ἐδήλωσα σ' ἡν Miss Μέμπελ ὅτι μοῦ ἀρέσει τρομερὰ καὶ μοῦ ἀπῆτησεν ὅτι δὲν ἀποκροῖται τὸν θαυμασμόν μου. Αὐ revois εἰμαι βιαστικός.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ φίλος μου, ἐνῷ ἀτέρωγα, σκόβει καὶ μοῦ φιδιοῖται σ' αὐτὴ:
— Ἐχετε ὄρατα μάτια.
— Ἀστυεῖσθε;
— Μὴ συγγίστεθε; δὲν πρόκειται γιὰ τί.
Σὰς παρκαλῶ νὰ μοῦ τὸ μεταφράσετε Ἀγγλικῶς.

— You have beautiful eyes.
— Ἀρρῆστε με νὰ φιλήσω τα μαλλιά σας.
— Δὲν ἔχω πιά.
— Ὅχι χωρατὸ. Θέλω τὴν μετάφρασιν.
— Let me kiss your hair.
— Ἐρχεσθε μαζί μου στὸ Δάσος;
— Δὲν εὐκαιρῶ.
— Ἐπιζῶ νὰ μὴ μοῦ δώσῃ τὴν ἴδια ἀπάντησιν καὶ ἡ Miss Μέμπελ.

— Σὰς τὸ εὐχαριστῶ. Ὅστε ἐννοεῖτε νὰ τὸ μεταφράσω καὶ αὐτὸ;
— Ἄν θέλετε καμὶ τελεῖονομε γιὰ σήμερα. Ἀμικρῶ. Will you come with me κτλ.
Ἄν σὰ; εἰπῆ yes, εἰσθε ἕνας φοβερὰ τυχερὸς ἄνθρωπος.

Τὴν ἐπομένην ἡ Miss Μέμπελ μ' ἐπιλήρως χαροῦμένη, μοῦ ὤμιλσεν, εἰς τὴν γλώσσῃ τῆς φυσικῆς, γιὰ τὸν καιρὸ, γιὰ τὸ Παρίσι ἐν γενεῖ καὶ γιὰ τὸ δάσος τῆς Βουλώνης εἰδικῶς.
— Τί θαυμάσια δένδρα! Καὶ ἡ λίμνη τὴ εὐμορφῆς ἀλήθεια! Φιναίνονται σ' ἡν μαρκετὰ κινὰ νησά, τριγυρισμένῃ ἀπὸ πράσιν θάλασσα.
— Ἡ παρομοίωσις εἶνε τολμηρὰ καὶ μοῦ ἀρέσει.

— Μὰ ἐγὼ, ἔξερετε εἰμαι τολμηρὰ σὲ ὅλα. Νὰ ἰδῆτε κομμὰ μέρα τὴ ζωγραφικὴ μου. Κι εἰς τὴν τολμηρὰ σὺν κ' ἐμένα.
— Εἰσθε σφραγίστα, Miss Μέμπελ.
— Ὅχι. Ἐνδιαφερόμαι μόνον γιὰ τὴν τέχνην.
Ἡ πολιτικὴ δὲν μ' ἐκείει διόλου. Καὶ αὐτὸ ποῦ με ἀπασχολεῖ τώρα, εἶνε ἡ γλώσσα. Θέλω καὶ πρέπει νὰ μάθω Γαλλικῶς. Δὲν ἔβρω νὰ ζητήσω οὕτε νερὸ. Ἀλήθεια πῶς τὸ λένε;

— Eau.
— Καὶ τὸ ψωμί;
— Pain.
— Καὶ τὸ τσάι;
— Thé.
— Μοῦ ἀρέσετε;
— Vous me plaisez.
— Βάξτεσθε πάρα πολύ;
— Vous êtes trop pressé.
— Ὑπομονή;
— Patience.

— Δὲν εἰσθε φρόνιμος, ἀλλὰ εἰσθε χαριτωμένο;.
— Miss Μέμπελ, φοβοῦμαι πῶς θὰ τὰ λησμονήσετε. Μήπως προεμὰτε νὰ σὰς γράψω μερικὰ φράσεις τῆς πρώτης ἀγάχης;
— Ἡ ἰδέα σας εἶνε πολὺ καλὴ.

Μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας εὐρέθηκα ὑποχρεωμένος νὰ μεταφράσω ἀπὸ τοῦ Ἀγγλικῶν εἰς τὸ Γαλλικόν «Κοῦρε, εἰν με ἀγαπᾶτε ὅσον με διαβεβαίωσετε, σὰς ἐπιτρέπω νὰ με ζητήσετε εἰς γάμον».

Τὴν ἄλλην ἡμέραν μετέφρασα ἀπὸ τοῦ Γαλλικοῦ εἰς τὸ Ἀγγλικόν:
«Δεσποινὴς ἀκριβῶς ἐπειθὶ σὰς ἀγαπῶ πολὺ δὲν σὰς ζητῶ εἰς γάμον».
— Ἡ Miss Μέμπελ ἐθύμωσε Ἀγγλιστὶ, ὁ κομπῆς κατακτητικῆς παρηγορήθη Γαλλιστὶ, καὶ ἐγὼ ἐσέφθη Ἑλληνιστὶ, πῶς ἦτο καιρὸς νὰ... παρῆμω.

Μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας εὐρέθηκα ὑποχρεωμένος νὰ μεταφράσω ἀπὸ τοῦ Ἀγγλικῶν εἰς τὸ Γαλλικόν «Κοῦρε, εἰν με ἀγαπᾶτε ὅσον με διαβεβαίωσετε, σὰς ἐπιτρέπω νὰ με ζητήσετε εἰς γάμον».

Τὴν ἄλλην ἡμέραν μετέφρασα ἀπὸ τοῦ Γαλλικοῦ εἰς τὸ Ἀγγλικόν:
«Δεσποινὴς ἀκριβῶς ἐπειθὶ σὰς ἀγαπῶ πολὺ δὲν σὰς ζητῶ εἰς γάμον».

— Ἡ Miss Μέμπελ ἐθύμωσε Ἀγγλιστὶ, ὁ κομπῆς κατακτητικῆς παρηγορήθη Γαλλιστὶ, καὶ ἐγὼ ἐσέφθη Ἑλληνιστὶ, πῶς ἦτο καιρὸς νὰ... παρῆμω.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΣΦΑΙΡΑ»

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Εἰς τὴν σελίδα τῆς Ἀλληλογραφίας διελπίτὰ ἡ λέξις δι' ἑλπίου. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπροσθε κατασχέσεις ἰδίαιτερά συμφωνίαι.
ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ε' εὐθείας πρὸς τὸν ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ἡ Ζέξις 80 Λεπτὰ
— Γλυκεῖα μου ἀγάπη! Ἐφρονες καὶ φευγόντας σκόρπιους γινωσοὺ τὴν μελαγχολία. Πῶς σὲ περιμένα τῆς πρώτης μέρας νὰ ξανάρθῃς. Κάθε φορὰ ποῦ ἀνοιγ.ν ἡ πόρτις κοίταξι νὰ σὲ δῶ μὰ τοῦ κάκου, δὲ θὰ γούιξες πιά. Πέρασας ἀπὸ τὸ ξηνοδοχεῖο σου μὰ τὰ παρ' ἄθουρα ἦταν κατάλειπτα. Δὲν μοῦ ἔμεινε ἄλλο παρά νὰ κλάψω τὴν πρόσην δυστυχία μου Δὲ ζῶ παρὰ μετὰ τὴν ἀνάμνησιν σου, καὶ μετὰ τὴν ἐπιπλήνα νὰ σὲ ξαναδῶ. Γράψε μοῦ, μὴ με ξεχνᾶς καὶ πρὸς παντὸς μὴ ἀγρίσης νὰ μὸς σ' εἰλρξῃ σύστασιν σου! Περμῶν χωρὶς ἄλλο γράμμα σου. Μ' ἀμείτρητα φιλιὰ, ὁ Νίκος σου.

— Μαχ. Κ. Καρβύλλαν. Διακόφυμα σχέσεις μετὰ γνωστὸν σὰς, διότι φοβοῦμαι μήπως σὰς κακοποίησιν σὰ γερὰ ἐραστής.
— Ἀλληλογραφῶ μετὰ δεσποινίδος. Ὅμ. Νικόπουλος, Στρ. Δασχῆ, Ἐνταῦθα.
— Ἐέλων νὰ γινωσοῦ μετὰ μὲν μορφωμένον κορίτσι, ζῆτῶ ἄλληλογραφίαν μετὰ Πειραιώτιδας 16-18 ἐτῶν. Γράφατε: Ἀγγελου Σεκέν, π.τ. Πειραιῶ.

— Ἐνας νέος, ἐμπροσθε γουναρικός, ἡλικίας 18 ἐτῶν, ζῆτῶ ἄλληλογραφίαν μετὰ δεσποινίδος μορφωμένης. Σκοπὸς ἔρως. Γράφατε: Πίπην Κορίταν, π. τ. Κωστοῖαν.
— Ὅποιοι καὶ ὅποια θέλει, ἄς μοῦ γράψῃ. Καμμία καὶ κανένας δὲνθὲν μετανοῶσθῃ. Βασίλειος Ἐπέρας, 4ον Σύνταγμα περ. Λάρισα

— Δεσποινίδος. Ἄλτ. Εἰμαι ξένος καὶ ἐρημος. Γιὰ νὰ διασκεδάσω τὴν νύξιν μὰ, ἀλληλογραφῶ. Φιλ. Πινδαρόπουλος, π. τ., Ἐνταῦθε.
— Ζητεῖ γάμον. Σοβαρὸς νέος, ἐργοστασιαρχὸς, ζῆτῶ διὰ γάμον νέαν κολῆς οἰκογενεῖας μετὰ ἀνέλιγον κορίτσι δι' ἐπίστασιν ἐραστῶν του. Γράφατε: Σ. Μ. Τ., π. τ., Θεσσαλονίχην.

— Στὴν μελαγχολίᾳ ποῦ με νοιάθει, Πειραιῶ. Σὲ ἀγοπῶ, Σὲ ἠγάπησα μετὰ ἔρωτα μετὰ λον. Μὰ δὲν μπορῶ ὁ ἄμοιρος καὶ νὰ σοῦ τὸν ἐκφράσω. Τὴν καθαρὰ Τετάρτην ἦλθα σπῆτι σου μὰ δὲν ἦσεν. Ποῦ ἦσεν; Π. Ν. Πειραιεῖς.

— Ὅποια κόρη παραπληθῆσαι ἡ γυναῖκα ἐλευθέρου ἦθ' ὄν, ὄρατα, μορφωμένη καὶ ἔχουσα 70 χιλιάδας δραχμὰς, θέλει ν' ἀποκαταστή μετὰ νέον σοβαρὸν, οἰκογενεῖας καλλίστην, διπλωματοῦχον, ὑπὸστατον καὶ προκίον μετὰ προτερήσαστα τέκνα, ὅπου στήν ἐποχὴν μὰς οὕτε τὸ ποῦ καλλίτερο κορίτσι δύναται νὰ εἴη, ἄς γράψῃ στὴν κάτοπι διεθύνων. Γιὰτὶ δὲ ὁ νέος οὕτως ἐπιθυμεῖ τέτοια γυναῖκα ὅσκειν ἡ ἐκείνου (πατέρα, ἀδελφὸν ἢ ἐνδραφρονέμον τῆς γυναῖκ') ὅπου θὰ γράψῃ θὰ μάθῃ, κατῶ; δι' ἀποδείξωσιν θὰ πεισθῇ τ' ἀνωτέρω γραφόμενα γιὰ τὸν νέον. Διευθύνεις: Κ. υρῶν Σταυροῦ Παπαδοπούλου, Πλατεία Μπέλλου, διὰ Νικόλαον Δροσόπουλον, Ἀργίνοιον.

— Ἑλληνες! Ἑλληνίδες! Προσοχή!!! Ὅποιοι ἔχει μέσα του μὴ ρανίδα Ἑλληνικὸ αἷμα! Ὅποιοι θέλει τὴν Ἑλλάδα μὰς νὰ φθῶσῃ εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς τιμῆς! ἄς καταβάλλει πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν πρὸς κατανοδοσιν τῆς μεγάλῃς ἰδέας τοῦ ΑΡΚΑΔΙΚΟΥ ΠΑΝΘΕΟΥ καὶ εἰς ἐγγράφῃ μέρος αὐτοῦ. Ὁ ἀντιπρόσωπος Ὀλυμπίας Ἑπαμ. Τσαούσης.

— Ἀλληλογραφῶ μόνον μετὰ μὲτῃ τοῦ Ἀρχαϊκοῦ Πανθῶου. Ἐπαμ. Τσαούσης ἐμπροσθε Μακρῶσια Ὀλυμπίας.

ΘΛΗΣΦΩΝΗΜΑΤΑ
Γεώργ. Γερασσόλη, εἰς τὴν διεθύνων ποῦ γράφατε εἶναι ἀρκετὴ δύνασθε νὰ γράψετε. Ἄπ. Κρέστην, ἐπιστολὴν σας ἐλήφθη. Ἡ συνδρομὴ δὲν ἐλήφθη δυστυχῶς.

ΕΟΡΤΑΙ
— Εἰς τὸν ἐορτάζοντα ἀγαπητόν μας συνάδελφον Εὐάγγελον Καρρῶν, στέλλομεν τὰς καλλίτερας μας εὐχὰς. Η. Α., Ι. Κ., Ε. -9

— Στὴν Λίδα Εὐαγγελίαν Μαυρομμάτη, εὐχομαι γιὰ τὴν γιορτὴν τῆς χρονία πολλά. Β. Α.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ
(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης σελίδος)

Δεύτερον, ἕνα ἄλμπουμ γιὰ κάρτες.
Τρίτον, ἕνα ψαλλιδάκι γιὰ τὰ νύχια.
Τέταρτον, τριμήνου συνδρομὴ «Σφαιρας».
Πέμπτον, δοχ. 15 εἰς μετρητῶν.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ
Πρῶτον βραβεῖον, ἕνα πορμῶν.
Δεύτερον, μία μηχανὴ ξυρίσματος.
Τρίτον, ἕνα λαμπρότερον λινομάταξ.
Τέταρτον, ἕνα ζευγὸς κομμὰ γιὰ τὰ μαυκῆτα.

Πέμπτον, δραχμὰς 15 εἰς μετρητῶν.
Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ Τ' ΑΡΙΘΜΟΥ 370 ΦΤΑΔΟΥ ΤΗΣ 6ης ΜΑΡΤΙΟΥ (Μὴ μετ' ἀπομῶν)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
Ἀύσις ὄρατῶν, ἐντὸς τῆς ταχέως προφασίας, ἔσταλιν οἱ λέξις:
Γεώργ. Πομόνη, Βιλεμίνη Φουρνάρη, Α. Κομνηνὸς (κλῆρ. 2), Καίτη Ἀ. Κομνη (κλῆρ. 5), Νικ. Κωστόπουλος (κλῆρ. 3), Μιλτιάδης Νομικός, Στέλα Στεφανίου, Μαρία Κουμπῆ, Κωνστ. Καναβέλης, Γεώργιος Ἀδύνης, Φηρῆτος Πάσος, Φανή Δούκα Ναυτικῆ Μπαλοῦλη, Βασίλειος Σαρφάρης (κλῆρ. 5), Κωνστ. Γεωργιάδης, Τάκης Δέδερης, Γ. Ροδίτης, Ἀντώνιος Σιγανός, Τ. Μουστοπούλος, Σοφία Δούρου, Μαρτίνος Βασιλείου (κλῆρ. 2) Ἑλλην Παπαδόπουλος, Δημήτριος Στουρατῆς (κλῆρ. 5), Ἰωάννης Τσιόλης, Εὐάγγελ. Κάλλος, Νίκος Λιβεράτος, Ὀλυμπία Νοῦλη, Ἄντ. Πέτας, Μαρία Ἀναγνωστοῦ ὕλου, Ἀναστάσιος Νίκος (κλῆρ. 5), Νικόλαος Κωστόπουλος, Εὐθύμιος Παπαϊωάννου, Κατίνα Ἀγνού (κλῆρ. 2).

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝΤΕΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
(Εἰς τὴν κληρο

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΣΣΙΑΝΗ

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΩΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΩΤΕΡΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Άρ. 5. (Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
 — Πίστευέ με, Κασσιανή. Έκείνο που έχω να σου αναγγείλω θα είναι από τα πλέον ευχάριστα συμβάντα της ζωής σου.
 — Ποιον είναι το ευχάριστον αυτό άγγελμα, Μεγαλειοτάτη;
 — Ότι ο Θεόφιλος ανακηρύσσει έσένα βασιλικήν μνηστή. Ότι ο Θεόφιλος, με την άδειαν και του βασιλέως, θα νυμφευθή έσένα.
 — Ω Αυγούστα, άνέκραξε έκπληκτη ή Κασσιανή, ο Θεόφιλος θέλει να με νυμφευθή;
 — Ναί, Κασσιανή.
 — Άλλοίμονο! έψιθύρισε περίλυπος ή Κασσιανή. Άδύνατον.
 — Γιατί άδύνατον, Κασσιανή;
 — Διότι εγώ ουδέποτε θα νυμφευθώ τον υιόν του βασιλέως.
 — Θέλεις, ειπε ή βασίλισσα στην Κασσιανή, να εξηγήσης και σ' έμένα τους λόγους της άρνήσεώς σου; Διότι εμαι βεβαία ότι οι λόγοι αυτοί δεν θα είναι τόσο σοβαροί ώστε να σε αναγκάσουν να επιμείνης στην άποφασίν σου, ή οποία είναι εναντίον της άποφάσεως του βασιλέως.
 — Του βασιλέως;
 — Ναί, Κασσιανή, διότι και αυτός ο βασιλεύς επιθυμεί να γίνης σύζυγος του Θεοφίλου.
 — Άλλά πώς θα νυμφευθώ έμένα ο Θεόφιλος; εκράυγασε γεμάτη από θλίψιν ή Κασσιανή. Πώς είναι δυνατόν τούτο, αφού χθές, μπροστά στους αδελφούς, έμνηστεύθη την Θεοδώρα;
 — Η μνηστεία αυτή δεν ήτο της θελήσεως του βασιλέως και θα διαλυθώ.
 — Μεγαλειοτάτη, δεν είναι ετσι τα πράγματα. Ο Θεόφιλος έμεινε ελεύθερος να διαλέξω την σύζυγόν του και εδιάλεξε την Θεοδώρα. Άν σήμερα ζητεί να νυμφευθώ έμένα ενεργεί, βέβαια, πάλι ελεύθερα. Άλλά σ' έμένα δεν επιτρέπεται πειά να νυμφευθώ τον Θεόφιλο, διότι ο γάμος αυτός, Μεγαλειοτάτη, θα

βυθίσω στο πένθος μιá άθωά κόρη, ή όποια την στιγμή αυτή είναι ή πειό ευτυχισμένη κόρη του Βυζαντίου. Δεν τολμώ, Μεγαλειοτάτη, να καταστρέψω την ευτυχίαν αυτή της Θεοδώρας.
 Είπε αυτά ή Κασσιανή κ' εσιώπησε, γιατί τα δάκρυά της είχαν άνέβει πειά στα μάτια της και ή λύπη την έπνιγε. Έκλαψε για πολύ, χωρίς ή βασίλισσα να τολμώ να της διακόψη τ' άγνά της δάκρυα.
 Κατόπιν ή Κασσιανή έγονάτισε μπροστά στη βασίλισσα και της ειπε:
 — Μεγαλειοτάτη! Σε σένα, την καλή μου μητέρα, μπορώ να τα έξομολογηθώ όλα. Δεν ξεύρω αν αγαπώ τον Θεόφιλο. Άν ρωτούσα όμως μόνο την καρδιά μου, θα τον ένυμφεύομουν μετά χαράς. Είναι τούτο έρωτας; Δεν γνωρίζω. Μέχρι σήμερα δεν αγαπήσα παρά μόνο όπως μιá κόρη αγαπώ την μητέρα της και τον πατέρα της. Όποσδήποτε όμως έλυπήθηκα πολύ για την χθεσινή περιφρόνησιν του Θεοφίλου και αυτή την στιγμή υπερηφανεύομαι που μαθαίνω ότι ο μέλλων Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου αγαπώ έμένα. Έν τούτοις είμαι καλή Χριστιανή και όφείλω, έκτός από την καρδιά μου, να συμβουλευθώ και τον Θεό. Και ο Θεός ένα με συμβουλεύει την στιγμήν αυτή: Να επιμείνω στην άρνήσί μου. Και επιμένω. Ουδέποτε, ο βασίλισσα, θα γίνω σύζυγος του Θεοφίλου.
 Η Κασσιανή δεν θα ένυμφεύετο τον Θεόφιλο.
 Αυτό ήτο το πόρισμα της μακράς με την Κασσιανή συνομιλίας της βασίλισσης.
 Και ή βασίλισσα του Βυζαντίου, χωρίς να μπορώ να κρύψω την λύπη της αλλά και τον θαυμασμό της έπειδή έβλεπε την Κασσιανή να θυσιάζεται για την ευτυχία μιáς ξένης κόρης, έφυγε από το σπίτι της Κασσιανής και έγύρισεν πίσω στα άνάκτορα.
 Ο Θεόφιλος, ο όποιος ε γνώριζε για ποιό σκοπό είχε βγή ένω ή μητέρα του, περίμενε με άγωνία να επιστρέψω. Και όταν του άνήγγειλαν την επιστροφή της, έτρεξε με όρμη να προυπαντήση την βασίλισσα. Την ειπε όμως σκεπτική και μελαγχολική κ' εκάταλαρε ότι του έφερνε πολύ κακός ειδήσεις.
 — Έννοώ, ειπε στη μητέρα του. Η Κασσιανή έχάθηκε πλέον για πάντα!

λαός του Βυζαντίου έτρεξε στην μεγάλην όδό την όποιαν ο ακολουθούσε το ζεύγος των νεονύμφων για να πάη από τ' άνάκτορα στη εκκλησία.
 Στο ώρατο θέαμα της τελετής εδιναν ζωή οι άνώτεροι άξιωματικοί και οι ευγενείς του Βυζαντίου, οι όποιοι έφιπποι έτρεχαν στα άνάκτορα.
 Ολίγον ακόμη και θα περνούσε το ζεύγος των νεονύμφων. Προτού έλθω ή στιγμή αυτή, την όποια ο λαός έπεριμένε με άγωνία, έφάνηκε σ' ένα παράθυρο κάποιου άρχοντικού σπιτιού μιá ώραία κόρη, ή όποια έσκυψε για λίγο κάτω από το παράθυρο, παρετήρησε προς το μέρος των άνακτόρων, ύστερα έτραβήχθηκε μέσα και ειπε σε μιá άλλη κόρη που ήταν πεσμένη σε μιá πολυθρόνα και έρέμβαζε:
 — Έλα, Κασσιανή... έρχονται.
 Και ή Κασσιανή έτρεξε να πάρη μιá θέσιν στο παράθυρο, κοντά στη φίλη της.
 Έν τώ μεταξύ ή βασιλική πομπή ειχε βγή από τ' άνάκτορα κ' έπλησίαζε προς το παράθυρο, όπου έστέκοντο ή δύο φίλες.
 Η στιγμής εκείνες ήταν πολύ άγριες για την Κασσιανή, ή όποια από το παράθυρο εκείνο έβλεπε τον Θεόφιλο, ώρατο και υπερήφανο, να χάνεται για πάντα πλέον γι' αυτή.
 Η καρδιά της άρχισε να κτυπά δυνατά και ή συγκίνησις της ήταν τόσο, ώστε ή φίλη της την άγκάλιασε και της ειπε:
 — Κασσιανή, τί έχεις;
 — Τίποτε, Θεοδότη, άπήνησε ή Κασσιανή. Τίποτε...

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΝΕΟΤΗΣ
 Τα ήμιάδατε, συνάδελφοι, τα νέα, τουτέστιν τι ξυμβαίνει κατ' άπτάς εν Εύρωπεί, το όποιον περι αϊώνιον βίον; Τούτόπερ εφηνόσκεις [άπαξ] ρωμαίον τραγίον και άγκαζέ με από [μεταβαίνεις] εις του Βορονώφ το [λατρίον,] τοιοντοτρόπως ο θά[γατος] θέλει καταργηθή, τα κοιμητήρια εις εσθια[τόρια] θέλουν μεταβληθώ και άθάνατοι γινόμενοι άπαντες οι θνητοί, θα μείνωμε, αϊωνίως επί τάπτην την γην, το όποιον θα τρώγη ο εις του έτέρου το σελκίον. Διά τάτα κήγόν ο γεγραφός ουδέποτε θέλω άποθνήξει ποσώς, αλλά μεταεπιζόμενος εις νέον κοσμονάιον και ώραίον και ως το δένδρον της λεμονίας άειθαλής, θα γίνω διαβόητος των γυνών κατακτηθής, κοινώς δοξουάτιος, άχμαίος, διαχυτικός και όρεμιάντος, το όποιον αναχωρώ διά την πολίτην των Παρισίων.
Ο Άγκαθαγγελός

Οι γάμοι του Θεοφίλου
 Ο Θεόφιλος άπεφάσισε πειά να γίνη σύζυγος της Θεοδώρας. Άφησε δέ στους γονείς του να φροντίσουν για τον όρισμό της ημέρας των γάμων.
 Είς το μεταξύ ο Θεόφιλος προσπαθούσε να αγαπήση την Θεοδώρα για να παρηγορηθώ για την προσβολή της Κασσιανής. Έβλεπε ακόμη ο Θεόφιλος ότι ήτο ύποχρεωμένος τώρα ν' αγαπήση την Θεοδώρα, με την όποιαν θα ένωσε πλέον τη ζωή του.
 Είδαν τότε τον Θεόφιλο να επισκέπτεται μόνος του το σπίτι της μνηστής του Θεοδώρας. Κατόπιν την έπηρε κ' εκάτεβηκε μαζί της στον κήπο του σπιτιού της και περιπλανήθηκε μαζί της μέσα στους διαδρόμους του κήπου, όπου οι κλάδοι των δένδρων ήταν τόσο πυκνοί ώστε έσχιδμάτιζαν ένα όλοπράσινο θόλο.
 Άλλοτε πάλιν ειδαν τον Θεόφιλο και τη μνηστή του, μέσα σ' ένα άκίτιο, να διασχίζον τα ήρεμα νερά του Κερατίου κόλπου.
 Ο Θεόφιλος ήταν άνδρας ίσχυράς θελήσεως, έπίστευε δέ ότι αν ήθελε μπορούσε κάλλιστα να λησμονήση την Κασσιανή, ή όποια με τόσοον έγωισμό άπέριψε την πρότασί του και δεν εδέχθηκε να γίνη βασίλισσα. Τρόσο δέ το έπίστευε αυτό, ώστε όταν ή βασίλισσα τον ήρώτησε αν έλησμονήσε την Κασσιανή, εκείνος άπήνησε:
 — Ναί, μητέρα μου. Τίποτε δεν θυμούμαι πλέον έκτός από την Θεοδώρα.
 Τό πρωί της ημέρας του γάμου, όλος ο

Ένα άσπρο τριαντάφυλλο
 Τώρα ή Κασσιανή έβλεπε άπέναντί της τον Θεόφιλο να προσέχη άλλου και σ' αυτή να μη ριχνή ούτε μιá ματιά. Και όμως ή παρθενική ψυχή της Κασσιανής ήσθάνετο την στιγμήν εκείνη την ανάγκη του βλέμματός αυτού. Όσο δέ έβλεπε ότι ή βασιλική πομπή θα εξακολουθούσε το δρόμο της κ' ότι ο Θεόφιλος θα χανόταν πειά από μπροσσί της για πάντα πλέον, τόσο ο πόνος της μεγάλωνε. Και στην ύπερτατη εκείνη στιγμή που ή τρικυμία της καρδιάς της την έκανε να σπαράξη, χωρίς να μπορώ πλέον να κυριαρχήση στον έαυτό της, έτράβηξε από το στήθος της μερικιά άσπρα τριαντάφυλλα και ιάσριζε με όρμη στο βασιλικό άρμα, προς το μέρος του Θεοφίλου.
 (* Ακολουθεί)

ΤΑ ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙΑ ΤΟΥ κ. ΒΑΖΟΥ
ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ
 Ο κ. Βάζος εορτάζει σήμερα τα γενέθλιά του.
 — Γυναίκα, φωνάζει, βάλε κομμάτι το φωνόγραφο να μās παίξη κάτι. Φωνόγραφο, δηλαδή γράφω όόο... Α. μα αυτό δεν το λέω κάθε μέρα. Ωραίο καλαμπούρι. Αυτό πειά θα το φυλάξω για τη γιορτή σου, γυναίκα.
 — Να σου βάλω μιá πλάκα του Καρούζο; τον ρωτάει ή γυναίκα του.
 Ο κ. Βάζος πετιέται όλόρθος, σηκώνει τα χέρια του και φωνάζει:
 — Ωχ, ώχ, ώχ, Καρούζο... Ούζο, ούζο κάθ, δηλαδή παραφακι με ούζο... Μωρέ, που το είχα κρυμμένα και αυτό! Γυναίκα, φώναζε τους νοικάριδες να γελάσουν... Αυτό δέ μουφηνγε, μουρθε με τέμπο.
 — Θέλεις τώρα κανένα γλυκό; τον ρωτάει πάλι ή συμβία του. Καμμιά πάστα, κανένα κόκ;
 — Κόκ, φωνάζει έξωφρενών ο άλιτήριος κ. Βάζος, κόκ, κόκ, και κάρβουνα δηλαδή. Γυναίκα τάνουσε; Γέλα γτέ, γέλα... Δεν θα το ξαναπαώ άλλη φορά. Ο κ. Σφιγρευρωτώνης

